

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa A. Ł. i D. Ł. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. i (...) Towarzystwo (...) S.A. w W. i z powództwa S. L. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. i (...) Towarzystwo (...) S.A. w W. o zapłatę oddalił oba powództwa nie obciążając powodów kosztami procesu.

Powyższy wyrok zapadł na podstawie poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy praktycznie w całości podzielił i przyjął za własne – za wyjątkiem ustalenia, że M. G. (1) złożył wraz z oświadczeniem z dnia 21 stycznia 2008 roku dane o karalności oraz za wyjątkiem konstatacji, iż był on agentem pozwanego (...) S.A. Ustalenia w pozostałym zakresie zostały poczynione na podstawie zeznań świadków, dokumentów które w całości zostały uznane za wiarygodne i które to ustalenia praktycznie nie były sporne.

W świetle ustalonych okoliczności Sąd I instancji stwierdził, iż brak jest podstaw do uznania odpowiedzialności strony pozwanej w świetle art. 430 k.c. Po pierwsze Sąd a quo uznał, iż M. G. (1) nie występował jako podwładny strony pozwanej, nie pozostawał w stosunku podporządkowania z pozwaną, gdyż pozwana nie sprawowała nad nim kierownictwa, a po drugie jego zachowania stanowiły eksces, który powodowie łatwo mogli dostrzec – warunki przedstawiane przez M. G. (1) były zdecydowanie odmienne od widniejących w treści formularza, a okoliczności zawierania tych umów niepokojące np. poprzez przekazanie nr rachunku odmiennego niż na formularzu sms-em. W konsekwencji tych rozważań Sąd I instancji uznał, że M. G. (1) wyrządził szkodę powodom jedynie przy okazji wykonywania działań agenta, a tym samym brak jest podstaw do przypisania stronie pozwanej odpowiedzialności w oparciu o art. 429 k.c. i art. 430 k.c.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. i nie obciążył nimi powodów biorąc pod uwagę, iż próbowali oni jedynie odzyskać swoje zainwestowane oszczędności życia i obciążenie nimi byłoby krzywdzące dla powodów.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył apelacją powód w punktach I. 1 i II. 1 wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieście w Łodzi, to jest w zakresie oddalenia powództw.

Zaskarżonemu wyrokowi powodowie zarzucili naruszenie:

1. art. 328 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego, przez całkowite pominięcie w uzasadnieniu skarżonego wyroku przyczyn dla których oddalono powództwo wobec pozwanego ad 1) czyli (...) Towarzystwa (...) SA w W.

2. art. 233 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, przez:

a) pominięcie w rozważaniach części dowodów korzystnych dla powodów oraz

b) błędne przyjęcie, że M. G. (1) ubiegając się o możliwość rozpoczęcia współpracy z pozwanymi złożył wymagane przepisami dokumenty oraz

c) zaniechanie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego w świetle logiki i zasad doświadczenia życiowego, wyrażające się dokonywaną ex post jednostronną, negatywną oceną zachowań powodów i w przeważającej części niezasadną ich krytyką, a z drugiej brakiem jakiegokolwiek refleksji nad działaniami i zaniechaniami pozwanego ad 2) przy zatrudnianiu M. G., jak i w toku obowiązywania umowy z M. G., odnoszenia wymiernych korzyści ekonomicznych z tej umowy, oraz braku krytycznej oceny dowodów i twierdzeń formułowanych przez stronę pozwaną w toku procesu

1. art. 429 Kodeksu cywilnego poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że:

a) M. G. (1) jako wykonawca powierzonych mu przez pozwanego ad 2) czynności, wykonywał je w zakresie swojej działalności zawodowej,

b) szkoda powodów nie powstała przy wykonywaniu przez M. G. powierzonych mu przez pozwanego ad 2) czynności,

1. art. 430 Kodeksu cywilnego poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że:

a) M. G. (1) jako wykonawca powierzonych mu przez pozwanego ad 2) czynności, nie podlegał jego kierownictwu,

b) szkoda powodów nie powstała przy wykonywaniu przez M. G. powierzonych mu przez pozwanego ad 2) czynności,

1. art. 415 Kodeksu cywilnego poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że pozwany ad 2) nie ponosi winy własnej ani za zatrudnienie M. G. jako osoby fizycznej wykonującej czynności agencyjne, ani za brak należytego nadzoru nad jego czynnościami

W oparciu o tak sformułowany zarzut powodowie wnieśli:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa powodów w całości oraz o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powodów kosztów procesu, oraz o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powodów kosztów postępowania apelacyjnego,

2. względnie jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na powyższą apelację z dnia 25 marca 2015 roku pozwani wnieśli o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powodów na rzecz każdego z pozwanych kosztów postępowania w II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił dodatkowo, co następuje:

Pozwane (...) S.A. w W. oraz (...) S.A. w W. to spółki przynależące do Grupy (...). (...) S.A. funkcjonuje m. In. jako pośrednik finansowy i ubezpieczeniowy, a także agent ubezpieczeniowy (...) S.A. w W..

(bezsporne; pismo k. 32-35, odpisy z KRS k. 136-140, k. 143-147)

Ubiegając się o możliwość współpracy z (...) S.A. M. G. (1) do oświadczenia z dnia 21 stycznia 2008 roku nie załączył danych o swojej karalności z Krajowego Rejestru Karnego lecz informacje, że nie figuruje w Krajowym Rejestrze Karnym w kartotece osób pozbawionych wolności oraz poszukiwanych listem gończym.

(bezsporne; oświadczenie k. 98, informacja K. k. 99)

W czasie współpracy M. G. (1) z (...) S.A. były przeprowadzone tzw. odprawy oddziałowe osób wykonujących czynności agencyjne, a z uwagi na słabe wyniki sprzedaży określonego produktu M. G. (1) został wezwany na szkolenie sprzedażowe z zastrzeżeniem, iż jego stawiennictwo jest obowiązkowe.

(wydruki e-maili k. 392-394)

(...) S.A. w wydawanych materiałach reklamowych oferowało produkt Ubezpieczeniowy Fundusz Kapitałowy – Program (...) na Przyszłość w których to w zależności od wybranego funduszu bazowego wskazywało na stopę zwrotu za ostatnie 12 m-cy (na dzień 30.04.2010) od 39,24% do 45,81%, a w funduszu (...) Dobrowolnym Funduszu Emerytalnym jako stopę zwrotu za 2013 roku została wskazana wysokość 59,1%.

(materiały reklamowe k. 22-25 sprawy I C 1461/13)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powodów okazała się zasadna, choć zgłoszone przez powodów roszczenia należało uwzględnić jedynie w części.

W pierwszej kolejności należy jednakże stwierdzić, że nie jest zasadny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Wprawdzie wniosek ten został zgłoszony jako wniosek ewentualny, ale, jako dalej idący, wymaga omówienia w pierwszej kolejności.

Z przepisów art. 386 § 2 i 4 k.p.c., wynika, że uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji może nastąpić tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku co do istoty sprawy wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

W ocenie Sądu Okręgowego w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi żadna ze wskazanych wyżej podstaw uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Postępowanie przed sądem pierwszej instancji nie jest dotknięte nieważnością. Sąd ten rozpoznał istotę sprawy, a wydanie wyroku przez Sąd Rejonowy nie wymagało przeprowadzenia postępowania dowodowego przed Sądem Okręgowym.

Na powyższą konstatację nie wpływa zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. dotyczący pominięcia w uzasadnieniu skarżonego wyroku przyczyn dla których oddalono powództwo wobec pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W.. Sam skarżący wskazuje bowiem, że ewentualna odpowiedzialność pozwanego (...) S.A. w W. za szkody wyrządzone przez agenta (...) S.A. w W. opiera się na art. 11. ust. 1 ustawy o pośrednictwie ubezpieczeniowym (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 1450 z późn. zm.), a powyższe oznacza, iż związana jest ona z wyrządzeniem szkody przez agenta w związku z wykonywanymi czynnościami agencyjnymi. W tym zakresie natomiast Sąd Rejonowy szeroko uzasadnił swoje stanowisko (odnośnie odpowiedzialności agenta), co de facto pozwalało Sądowi Okręgowemu na dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził Sąd Rejonowy do zaskarżonego rozstrzygnięcia także co do pozwanego (...) S.A. Nie ulega wątpliwości, iż Sąd I instancji w swoich rozważaniach prawnych winien wprost odnieść się do odpowiedzialności pierwszego z pozwanych, to jednakże owo uchybienie w kontekście oddalenia przez Sąd Rejonowy obu powództw nie miało jakiegokolwiek wpływu na wynik sprawy, pozwalało odtworzyć motywy rozstrzygnięcia Sądu I instancji, a tym samym mogło zostać konwalidowane przez Sąd II instancji.

Nie ulega jednakże wątpliwości, iż pozostałe podniesione w apelacji zarzuty muszą skutkować, w świetle art. 386 § 1 k.p.c., zmianą zaskarżonego wyroku, zasadnie bowiem wskazują na odpowiedzialność pozwanych za szkody wyrządzone powodom przez M. G. (1) upatrując podstawy odpowiedzialności pozwanego (...) S.A. w art. 430 k.c. a pozwanego (...) S.A. w art. 11. ust. 1 ustawy o pośrednictwie ubezpieczeniowym.

Na wstępie jednak niniejszych rozważań należy zauważyć, iż czynności agencyjne, które były wykonywane przez M. G. (1) w ramach umowy pośrednictwa ubezpieczeniowego nie są tożsame z wykonywaniem umowy agencji w rozumieniu art. 758 k.c. Umowa o pośrednictwo stanowi bowiem umowę o świadczenie usług w rozumieniu art. 750 i n. k.c. i nie jest umową agencji, która wiąże ubezpieczyciela i agenta ubezpieczeniowego. Tym samym M. G. (1) nie wykonywał swoich czynności jako agent, jak uznał Sąd a quo, ale był jedynie pośrednikiem działającym w imieniu agenta. Agentem ubezpieczeniowym w przedmiotowej sprawie był natomiast pozwany (...) S.A., co miało istotne znaczenie w kwestii odpowiedzialności drugiego z pozwanych (...) S.A., którego to agentem był właśnie pierwszy pozwany. Powyższa okoliczność skutkowałą bowiem odpowiedzialnością pozwanego (...) S.A. za szkody wyrządzone przez agenta (...) S.A. na zasadzie ryzyka, niezależnie od winy, w oparciu o art. 11 ust. 1 ustawy o pośrednictwie ubezpieczeniowym i była to odpowiedzialność za takie szkody, do wyrządzenia których doszło na skutek działań lub zaniechań agenta. Tym samym odpowiedzialność (...) S.A. poprzez zasadę ryzyka przenosiła się bezpośrednio i na (...) S.A., co pozwala na łączne omówienie dalszych przesłanek odpowiedzialności przypisanej obu pozwany solidarnie (art. 441 § 1 k.c.).

Odpowiedzialność z art. 430 k.c., wskazana przez skarżącego jako podstawa odpowiedzialności pozwanych, opiera się na zasadzie ryzyka. Zgodnie z tym przepisem kto na własny rachunek powierza wykonanie czynności osobie, która przy wykonywaniu tej czynności podlega jego kierownictwu i ma obowiązek stosować się do jego wskazówek,

ten jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną z winy tej osoby przy wykonywaniu czynności. Powierzającym na własny rachunek wykonanie czynności może być zarówno osoba fizyczna, jak i (zdecydowanie częściej) osoba prawna (wyrok SN z dnia 25 kwietnia 1973 r. w sprawie I CR 36/73, publ. OSNC 2/74 poz. 34) Powierzenie wykonania czynności na własny rachunek oznacza, że czynność jest podejmowana w obszarze własnej aktywności powierzającego, z zaangażowaniem własnego interesu powierzającego. Powierzenie może nastąpić na podstawie stosunku prawnego (mającego źródło w umowie cywilnoprawnej, stosunku pracy, ustawie) lub nawet stosunku faktycznego. Decydujące znaczenie dla przyjęcia odpowiedzialności z art. 430 k.c. ma przy tym istnienie stosunku zwierzchnictwa pomiędzy powierzającym a wykonawcą czynności. Chodzi tu o taki układ relacji, który ze swej istoty zakłada podległość wykonawcy wobec powierzającego, a więc obowiązek stosowania się do jego wskazówek. Stosunek podległości istnieje także wtedy, gdy de facto, pomimo istniejących możliwości, powierzający rezygnuje z wpływu na zachowanie się wykonawcy czynności i pozostawia mu swobodną rękę w zakresie podejmowanych czynności. Tak samo należy ocenić sytuację, gdy podwładny nie stosuje się do udzielonych mu wskazówek przy wykonywaniu powierzonej czynności. Zakres zwierzchnictwa w stosunku do tej samej osoby może zachowywać pełną samodzielność i autonomię (i w takim przypadku znajdzie zastosowanie art. 429 k.c.), w zakresie innych czynności będzie podlegał kierownictwu powierzającego (i wtedy podstawą odpowiedzialności będzie art. 430 k.c.).

Mając na względzie wyżej omówione podstawy odpowiedzialności Sąd Okręgowy w pełni podziela podniesione w apelacji argumenty, że relacje łączące M. G. (1) z (...) S.A. pozwalały uznać, iż M. G. (1) w zakresie powierzonych mu czynności agencyjnych podlegał kierownictwu powierzającego tj. pozwanemu (...) S.A. Za takim stanowiskiem przemawiał właśnie cotygodniowy obowiązek uczestnictwa przez M. G. (1) w odprawach w lokalu pozwanego, obowiązek codziennego sprawozdania o dokonywanych czynnościach i ich efektach, obowiązek osobistego wykonywania czynności przedstawicielskich, co wynika z zawartej umowy, czy też możliwość wydawania M. G. (1) poleceń co do sposobu wykonywania czynności agencyjnych wydawanych przez menedżera sprzedaży, także poprzez obowiązek odbywania obowiązkowych szkoleń sprzedażowych w sytuacji niezadowolającego wyniku uzyskanego przez M. G. (1) ze sprzedaży określonego produktu. Także możliwość ukarania M. G. (1) karą nagany, co przecież miało miejsce w związku z nierozliczeniem się z kwitariuszy, czy też pozbawienie go możliwości uczestnictwa w wycieczce w sposób oczywisty wskazują, iż nie mogły być to relacje pomiędzy przedsiębiorcami, że były to relacje w których kierownicza rola pozwanego (...) S.A. była wyraźnie zarysowana, a pozycja M. G. (1) była bardzo zbliżona do pozycji, jaką często ma pracownik działu sprzedaży. Zdaniem Sądu Okręgowego pewien zakres samodzielności M. G. (1), polegający na swobodzie wyszukiwania klientów i sposobie prowadzenia rozmów biznesowych, nie mógł zmienić konstatacji, że granice jego samodzielności były na tyle wąsko zakreślone, że kontrahent pozwanego w swojej działalności był w wysokim stopniu uzależniony od dyspozycji agenta ubezpieczeniowego, podlegał jego kierownictwu.

Sąd Okręgowy w pełni też zgadza się z apelującym, że szkoda, wyrządzona powodom na skutek niewątpliwie zawinionego zachowania M. G. (1) jako podwładnego, została wyrządzona przy wykonywaniu powierzonych mu czynności. Także i w tym zakresie Sąd Rejonowy wyprowadził błędne wnioski z dokonanych ustaleń uznając, iż M. G. (1) wyrządził szkodę powodom jedynie przy okazji wykonywanych czynności agencyjnych. Odpowiedzialność za działanie osób podwładnych, przewidziana w art. 430 k.c., obejmuje sytuacje, w których wykonywane czynności mieszczą się w zakresie czynności powierzonych takiej osobie, tylko w takim bowiem zakresie zachodzi aksjologiczna podstawa uzasadniająca rozciągnięcie winy podwładnych na osobę dłużnika, który przy ich pomocy wykonuje swoje zobowiązania, lub na sprawcę czynu niedozwolonego. Z tych samych przyczyn powołane przepisy nie mogą stanowić podstawy prawnej odpowiedzialności podmiotu korzystającego z pomocy osób podwładnych w sytuacji, gdy działania podjęte przez takie osoby nie pozostają w zakresie powierzonych czynności albo gdy dotyczą działań, które zostały dokonane przy okazji, z wykorzystaniem sposobności oraz okoliczności sprzyjających dokonaniu we własnym imieniu oraz na swój własny rachunek działania stanowiącego przestępstwo, którego sprawstwo nie może zostać przypisane podmiotowi korzystającemu z pomocy sprawców kradzieży cudzego mienia, brak jest tym samym podstaw, aby na podstawie tych przepisów taki podmiot został pociągnięty do odpowiedzialności odszkodowawczej za szkodę doznaną przez podmiot poszkodowany (tak np. w wyroku SA w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2014 roku w sprawie I ACa 1137/13, Lex nr 1483862). Jest rzeczą oczywistą, że M. G. (1) przy dokonywaniu oszustw na szkodę powodów wykorzystywał funkcję osoby wykonującej czynności agencyjne w ramach współpracy z powszechnie znaną firmą ubezpieczeniową.

W tym zakresie odwoływał się do renomy (...), podkreślał swoje uprawnienia i kompetencje, przedstawiał się jako doświadczony i rzetelny przedstawiciel oraz, co najistotniejsze, bazował na wcześniejszym kredycie zaufania, jaki uzyskał u powodów w związku z prawidłowym wykonywaniem czynności pośrednictwa w zawieraniu umów między stronami. Wbrew konstatacji Sądu Rejonowego powodowie nie mieli więc żadnych podstaw, aby przypuszczać, że dzieje się coś złego, a zwłaszcza, że działania M. G. (1) są nakierowane na wyłudzenie od nich pieniędzy. M. G. (1) wciąż tytułował się jako przedstawiciel (...) oraz posługiwał się firmowymi drukami i materiałami, a pojawiające się w tym zakresie odstępstwa (np. inny nr rachunku wskazany sms-em) w kontekście wszystkich wskazanych wyżej okoliczności, mogły z punktu widzenia powodów mieścić się w zakresie kompetencji przedstawiciela, tym bardziej, że i z tych oszukańczych produktów wypłacał odsetki w wysokości zbliżonej do tych, jakie (...) oferowało w omówionych materiałach reklamowych. Wytworzenie u powodów mylnego wyobrażenia rzeczywistości, a zwłaszcza o zakresie uprawnień przysługujących przedstawicielowi, pozostawało więc w związku przyczynowym i funkcjonalnym z zakresem czynności pośrednika, a tym samym podpadało pod dyspozycję art. 430 k.c.

W kontekście powyższych uwag należało więc uznać, że przesłanki odpowiedzialności pozwanego agenta (...) S.A. na podstawie art. 430 k.c. zostały spełnione, a co za tym idzie uzasadnione jest także przypisanie odpowiedzialności za agenta ubezpieczycielowi (...) S.A. na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy o pośrednictwie ubezpieczeniowym.

Powyższe nie oznacza jednakże, iż roszczenia powodów należało uwzględnić w całości – należało bowiem uwzględnić przyczynienie się powodów do powstania szkody. Zgodnie z treścią art. 362 k.c., jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Nie ulega natomiast wątpliwości, iż w przedmiotowej sprawie źródłem szkody nie było tylko i wyłącznie zachowanie M. G. (1), ale także i zbyt łatwowierna i nierozważna postawa powodów, którzy bez dochowania staranności, jakiej można by było wymagać od przeciętnego konsumenta, dokonywali kolejnych wpłat albo bezpośrednio M. G. (1) albo na rachunek przez niego wskazany sms-em mimo, iż w wypełnianych formularzach wskazany był inny numer rachunku. Oceniając jednakże zachowanie powodów ex post, na czego konieczność zwracał też uwagę skarżący, nie sposób nie zauważyć, iż M. G. (1), jako przedstawiciel renomowanej firmy (...), współpracujący już przez dłuższy okres czas z powodami budził wówczas ich zaufanie, był osobą im znaną, co mogło spowodować uspienie ich czujność. Niewątpliwie więc stopień przyczynienia się powodów do powstania owej szkody był znacznie mniejszy i należało go przyjąć na poziomie 30%. W ocenie Sądu Okręgowego to pozwani jako przedsiębiorcy prowadzący działalność gospodarczą powinni ponosić surowszą odpowiedzialność za działania (zaniechania) wyrządzone osobom trzecim przez osobę wykonującą czynności agencyjne w imieniu agenta oraz na rzecz ubezpieczyciela. Już na marginesie należy zauważyć, iż M. G. (1) w ten sam sposób uspił czujność pozwanych co do swojej karalności przedstawiając na takim samym formularzu K., na jakim przedstawia się dane o karalności, informacje o osobach pozbawionych wolności i poszukiwanych listem gończym.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienił wyrok Sądu I instancji i zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz:

- powodów A. Ł. i D. Ł. kwotę 49 000 zł z żądanej kwoty 70000 zł,
- powoda S. L. kwotę 18 550 zł z żądanej kwoty 26 500 zł, oraz tylko od pozwanego Usługi (...) S.A. kwotę 17 500 zł z żądanej kwoty 25 000 zł.

pomniejszając każde z roszczeń o ustalony 30% stopień przyczynienia się powodów do powstania szkody.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. uznając, że w przypadku żadnego z pozwanych nie mogą być one naliczane od dnia przekazania M. G. (1) przez powodów wyłudzonych środków pieniężnych. Data przyjęcia środków przez bezpośredniego sprawcę szkody nie może uzasadniać przyjęcia, że także agent czy ubezpieczyciel od tej daty obowiązani są do zaspokojenia poszkodowanych powodów. W ocenie Sądu Okręgowego solidarna odpowiedzialność pozwanych z bezpośrednim sprawcą szkody nie może uzasadniać

wymagalności roszczenia już z chwilą wyrządzenia szkody, niezbędne jest wezwanie pozwanych do zapłaty. Powyższe oznacza, że:

- w przypadku roszczenia powodów A. Ł. i D. Ł. w stosunku do (...) S.A. odsetki ustawowe należy naliczać od dnia 4 czerwca 2013 roku albowiem w dniu 3 czerwca 2013 roku powodowie wezwali pozwanego do zapłaty (pismo k. 26), a w stosunku do (...) S.A. odsetki ustawowe należy naliczać od dnia 9 listopada 2013 roku, gdyż wezwanie tego pozwanego do zapłaty nastąpiło dopiero poprzez doręczenie odpisu pozwu (zwrotne poświadczenie odbioru k. 116),
- w przypadku roszczenia powoda S. L. w stosunku do obu pozwanych odsetki ustawowe należy naliczać od dnia 10 września 2013 roku, gdyż powód wezwał obu pozwanych pismem doręczonym w dniu 9 września 2013 roku (pismo k. 46 akt I C 1461/13).

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwa w pozostałej części zarówno w odniesieniu do należności głównej, jak i odsetek ustawowych uznając je za niezasadne.

O kosztach procesu zarówno za postępowanie pierwszoinstancyjne, Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 105 § 1 i 2 k.p.c. uwzględniając wynik niniejszego postępowania, w którym powodowie wygrali sprawę w 70% w obu instancjach.

W przypadku powodów A. i D. Ł. na koszty procesu poniesione przed Sądem I instancji złożyła się uiszczona opłata od pozwu w kwocie 3500 zł i koszty zastępstwa adwokackiego w kwocie 3600 zł ustalone stosownie do § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. - Dz. U. z 2013 roku, poz. 461). Z kolei na koszty procesu poniesione przed Sądem I instancji przez obu pozwanych reprezentowanych przez tego samego pełnomocnika w przedmiocie roszczenia powodów A. Ł. i D. Ł. złożyła się kwota 34 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonych pełnomocnictw, koszty zastępstwa radcowskiego w kwocie 3600 zł ustalone stosownie do § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jedn. - Dz. U. z 2013 roku, poz. 490) i połowa z kwoty 20 zł poniesionej na poczet doprowadzenia świadka z zakładu karnego.

Tym samym powodowie A. Ł. i D. Ł., którzy wygrali proces w 70%, winni ponieść jego koszty jedynie do wysokości kwoty 3223,20 zł stanowiącej 30 % kosztów procesu (7100 zł + 3644 zł). Powodowie faktycznie ponieśli koszty procesu w kwocie 7100, a tym samym pozwani są obowiązani solidarnie do zwrotu na rzecz powodów solidarnie kwoty 3876,80 zł (7100 zł – 3223,20 zł).

W przypadku powoda S. L. na koszty procesu poniesione przed Sądem I instancji złożyła się uiszczona opłata od pozwu w kwocie 2575 zł, opłata skarbowa w kwocie 17 zł i koszty zastępstwa adwokackiego w kwocie 3600 zł ustalone stosownie do § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. - Dz. U. z 2013 roku, poz. 461). Z kolei na koszty procesu poniesione przed Sądem I instancji przez obu pozwanych reprezentowanych przez tego samego pełnomocnika w przedmiocie roszczenia powoda S. L. złożyła się kwota 34 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonych pełnomocnictw, koszty zastępstwa radcowskiego w kwocie 3600 zł ustalone stosownie do § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jedn. - Dz. U. z 2013 roku, poz. 490) i połowa z kwoty 20 zł poniesionej na poczet doprowadzenia świadka z zakładu karnego.

Tym samym powód S. L., który wygrał proces w 70%, winien ponieść jego koszty jedynie do wysokości kwoty 2950,80 zł stanowiącej 30 % kosztów procesu (6192 zł + 3644 zł). Powód faktycznie poniósł koszty procesu w kwocie 6192 zł, a tym samym winien uzyskać do zwrotu kwotę 3241,20 zł. Powyższa kwota została jednakże stosunkowo rozdzielona –

odpowiednio do udziału każdego z pozwanych w sprawie – uwzględniając, iż 51,5 % wysokość roszczenia pozwanych było dochodzone od obu pozwanych, a pozostała część jedynie od pozwanego (...) S.A. (art. 105 § 1 k.p.c.). Pozwani więc są obowiązani solidarnie do zwrotu na rzecz powoda kwoty 1669,20 zł (51,5% z kwoty 3241,20 zł), a pozostałą część w kwocie 1572 zł wyłącznie pozwany (...) S.A.

Uwzględniając powyższe na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok we wskazanym wyżej zakresie oddalając apelację w pozostałym jako niezasadną.

O kosztach procesu zarówno za postępowanie odwoławcze, Sąd orzekł także na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 105 § 1 i 2 k.p.c. W przypadku kosztów postępowania odwoławczego na koszty każdej ze stron złożyły się jedynie koszty poniesione z tytułu ich reprezentowania przez fachowego pełnomocnika w wysokości po 1800 zł (ustalone stosownie do § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. - Dz. U. z 2013 roku, poz. 461 i do § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jedn. - Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).

Tym samym powodowie A. Ł. i D. Ł., którzy wygrali proces w 70%, winni ponieść jego koszty jedynie do wysokości kwoty 1080 zł stanowiącej 30 % kosztów postępowania odwoławczego (1800 zł + 1800 zł). Powodowie faktycznie ponieśli koszty w kwocie 1800 zł, a tym samym pozwani są obowiązani solidarnie do zwrotu na rzecz powodów solidarnie kwoty 720 zł.

W przypadku S. Ł., który również wygrał proces w 70%, winien on ponieść koszty także do wysokości kwoty 1080 zł stanowiącej 30 % kosztów postępowania odwoławczego (1800 zł + 1800 zł). Powód faktycznie poniósł koszty w kwocie 1800 zł, a tym samym winien uzyskać do zwrotu kwotę 720 zł. Powyższa kwota została jednakże stosunkowo rozdzielona – odpowiednio do udziału każdego z pozwanych w sprawie (art. 105 § 1 k.p.c.) – uwzględniając, iż 51,5 % wysokość roszczenia pozwanych było dochodzone od obu pozwanych, a pozostała część jedynie od pozwanego (...) S.A. Pozwani więc są obowiązani solidarnie do zwrotu na rzecz powoda kwoty 370,80 zł (51,5% z kwoty 720 zł), a pozostałą część w kwocie 349,20 zł wyłącznie pozwany (...) S.A.